

Gustave Hunter og Den Arabiske Prins

af

J. T. Pheniks

Kapitel 1.

Vampyrer.

Det mest farlige af alle væsener. Ingen almindelige mennesker har en chance imod dem. De former sig som rotter og dræber alle og enhver, de bider med deres lange, spidse, grimme hugtænder.

De er frygtløse, skrækindjagende og uden samvittighed. Ingen kan stoppe dem, når de beslutter sig for at gå på jagt. De kan og vil dræbe alle de mennesker, som de kan få fat i.

Igennem århundreder har vampyrene eksisteret. Der er blevet dræbt mange vampyrer af forskellige troldmænd og vampyrjægere. Mange gange har mennesket troet, at vampyrene var ved, at forsvinde og i flere tilfælde har det set sådan ud. Men af uforklarlige årsager blev vampyren ved med at overleve og hærger fortsat hele verdenen.

Den mest frygtede vampyr hed Daemon Kakos.

Han var skyld i én til flere mord på uskyldig landsbyboere og var kendt for at være en grusom og brutal dræber.

Kakos var meget paranoid og havde altid tre til fem livvagter, som fulgte ham hvor end han gik. Han havde taget den foranstaltning så ingen troldmand eller, i værste fald, vampyrjæger kunne overraske ham.

Han var den vampyr som folk over hele verdenen helst så død, men ingen havde været istand til at komme tæt nok på ham.

Men alt så ud til at ånde fred på den regnfulde tirsdag, hvor vores historie begynder. Kakos sad inde på en kro og drak øl omgivet af sine livvagter. Regnen piskede mod vinduerne og der var næsten ingen mennesker at se indenfor i kroen.

”Kakos?” sagde en af livvagterne. Han svarede ikke med det samme. Han sad fordybet i sine grusomme tanker.

”Hr. Kakos?” spurgte livvagten igen.

Han rev sig løs fra sine tanker. ”Hvad?”

”Vi burde se at komme videre. Vi har været her for længe.”

”Det er ikke nødvendigt.” smilede Kakos og tømte sit krus, ”Der er ingen fare på disse kanter og desuden er der ingen, der ved at jeg er *her*.”

Han fik en af de andre livvagter til, at bestille ham et nyt krus øl. Han var meget afslappet og det bekymrede livvagten.

”Hr. hvordan kan de vide, at der *ikke* er nogen, som ved at de er her?” spurgte livvagten.

”Fordi, min kære Gregor, vi befinder os midt ude på bøhlandet. Hvem skulle dog finde ud af at jeg er netop her?” svarede Kakos og tog en slurk af sit nye krus øl.

”En vampyrjæger.” sagde livvagten, der hed Gregor.

Kakos lo hånligt.

”En vampyrjæger? Dem findes der slet ikke flere af og selv hvis der gjorde, så ville de have andre ting at se til.”

”Men...” begyndte Gregor, men Kakos afbrød ham.

”Ingen ved at jeg er her!” sagde han vredt ”Hvor mange gange skal jeg sige det?! Ingen. Ved. Det. Så hold op med at bekymre dig og pas dit arbejde!”

Gregor sagde ikke mere. Han vidste godt at det ikke nyttede noget at blive ved. Døren til kroen blev åbnet på vid gab og en mand trådte indenfor.

Han var klædt i en mørkerød frakke, som gik ham til knæene. En hætte skjulte hans ansigt, men det var tydeligt, at han var en ung mand.

Han var virkelig våd. Vandet dryppede fra hans frakke og hans støvler var fyldt med vand. Han havde været ude i regnen længe.

Kakos stirrede på den nyankommne. Noget sagde ham at han skulle være forsigtig med denne fremmede.

Manden gik hen og satte sig ved et ledigt bord, i den anden ende af krostuen uden at bestille noget. Han beholdte sin hætte på og kiggede på Daemon Kakos.

”Hr. Kakos.” hviskede Gregor nervøst, ”Vi bør tænke på at gå. Jeg har et dårlig fornemmelse.” Kakos sagde ikke noget. Han nikkede og rejste sig.

”Skynd dem at forlade kroen” sagde Gregor ”Vi bliver her og sikre...”

Men han nåede ikke at sige mere. Et højt bang fra en pistol lød gennem rummet. Gregor gik op i flammer og faldt om på gulvet. Forskrækket faldt Kakos ned fra sin stol og slog næsen ned i gulvet. Han fik ikke tid til at ømme sig. En af livvagterne trak ham på benene. ”Skynd dem væk! Vi dækker dem!”

Det lod Kakos sig ikke sige to gange. Han løb ud af døren mens livvagterne blev tilbage og holdt manden i den røde frakke hen.

Kakos fandt et træ udenfor og gemte sig bag det. Han ville se om hans livvagter fik ordnet denne fremmede.

Indenfor i kroen lød der en skraben af borde, pistolskud og flasker der blev knust. Det lød ikke som et almindeligt kroslagsmål. Nej, det her lød mere som en flok næsehorn, der sloges.

En livvagt fløj ud gennem taget og landede i toppen af et nåletræ. Kakos tænkte, at det her var noget af en usædvanlig slagkraftig person. En anden livvagt fløj ude gennem et vindue og landede hårdt på jorden. Han rejste sig ikke. De to sidste livvagter fik så hårde slag at de begge fløj ud af krodøren. Heller ikke de to rejste sig. Kakos kikkede forfærdet på sine livvagters livløse kroppe. Han kunne ikke fatte det. Hans livvagter var døde og de var endda varulve. Intet menneske havde nogensinde været istand til at gøre det af med en varulv. Men måske var denne fremmed ikke noget almindeligt menneske? Manden gik ud af kroen. Han stod lidt og så sig omkring og fik så øje på Kakos.

Kakos løb alt det han kunne ind i den tætte skov bag ham. Han ville så langt væk fra denne jæger som han overhovedet kunne komme.

Da Kakos var vampyr kunne han løbe meget stærkere end et almindeligt menneske og han nåede hurtigt at ligge et par hundrede meter bag sig.

Men han fornemmede jægeren var lige bag ham, så han forvandlede sig selv til et sort monster med vinger og gik i luften. Han susede ind i mellem træerne og steg op over trækronerne.

Det var holdt op med at regne. Skyerne var ikke længere sorte, men havde fået en mere hvid farve. Kakos nød den kolde luft under sine vinger og glemte et øjeblik, hvad han var flygtet fra.

Sikke et fjols, tænkte Kakos, Hvordan kunne denne jæger dog tro at han ville få Daemon Kakos levende.

Pludselig brød solen gennem skyerne. Lyset ramte Kakos lige i ansigtet og brændte ham. Han tog sig til ansigtet og dykkede ned mellem trækronernes mørke. Hvis han blev ude i solen ville han blive til aske.

Han fløj ind i et træ og faldt hårdt ned på jorden. Han ramte jorden så hårdt at han lavede et krater. Fortumlet rejste han sig op og tog sig til øjnene. Kakos forvandlede sig tilbage til et menneske igen. Det var nok bedre at fortsætte til fods i menneskeskikkelse.

Der var stille i skoven. Der var intet, der rørte på sig. Kakos stod et øjeblik og lyttede intenst. Han var sikker på, at jægeren stadigvæk var efter ham.

Han begyndte at gå, men han var ikke en gang nået tre skridt før et træ greb fat i ham. Det var bøjet ned som det lavet af gummi og havde snoet sine lange grene omkring hans krop.

”Hvad i!” udbrød Kakos og forsøgte at komme fri, men til ingen nytte. Grenene var for stærke.

Træet vendte ham på hovedet og strammede grebet så hårdt at Kakos ikke kunne røre en muskel.

En mand dukkede frem bag et træ. En mand klædt i en rød frakke.

”Dig!” udbrød Kakos.

”Ja. Ingen ringere.” sagde manden roligt.

”Hvad er du for et menneske?!” sagde Kakos rasende. ”Ingen har nogensinde været i stand til at fange Daemon Kakos. ”

”Mit navn er Gustave Hunter” sagde manden, ”Jeg har jaget dig i over et år og nu har jeg endelig fanget dig.”

Manden, der hed Gustave Hunter, svang sin tryllestav mod Kakos. Grenene slap taget og lod Kakos dumpe, med hovedet først, ned på jorden.

Kakos kom hurtigt på benene. Han gloede rasende på denne Gustave Hunter.

”Hvad vil du gøre? Trække mig hen til myndighederne og få mig henrettet?” spurgte Kakos med hån i stemmen. Efter han havde set grundigt på Gustave

forduftede hans raseri. Gustave lignede ikke rigtig nogen stor trussel i Daemon Kakos' øjne.

Gustave Hunter smilede. ”Nej. Det tror jeg, at jeg kan klare helt selv.”

Rådhuset var fuld af mennesker. Beskeden om at Daemon Kakos var blevet dræbt af en vampyrjæger havde spredt sig som en steppebrand i hele landet. Dusøren på Kakos' hoved var på femtetusind guldmønter. I begyndelsen havde den været på tusind, men da Kakos begyndte på folkedrab, steg prisen dag for dag. Der var rigtig mange jægere, som havde forsøgt at inkassere dusøren, men Kakos havde dræbt dem alle. Undtagen en. Næmlig Gustave Hunter.

Døren blev åbnet på vid gab. Alles blikke rettedes mod den. I døråbningen stod Gustave Hunter med en sæk i hånden. Han trådte ind og gik direkte op til borgmesteren.

”Jeg er kommet for at inkassere dusøren på Daemon Kakos.” sagde han og smed sækken på bordet foran borgmesteren.

Borgmesteren, der var en tyk mand med overskæg, så på sækken uden at sige et ord.

”Vi takker dem for...” begyndte en mand ved siden af borgmesteren, men han blev afbrudt af Gustave.

”Spar mig for jeres takkegaver. Mine penge, tak.” sagde Gustave utålmodigt.

”Undskyld mig” sagde manden fornærmet, ”Men tror du virkelig, at vi har femtetusind guldmønter?”

Gustave tog sækken og tømte indholdet ud på bordet. Daemon Kakos hoved dumpede ud sammen med nogle blade og kviste. Det stirrede tomt frem for sig, hvidt som et lagen. Gustave tog det op og ignorerede borgmesteren og alle de andres væmmelse.

”Det her er Daemon Kakos hoved. Jeg har selv fjernet det fra hans krop. Hvis I tror at I kan slippe fra betaling, så kan I godt tro om igen. Mine penge! TAK!” sagde Gustave iskoldt.

Gustave vidste udmærket godt, hvad de var ude på. Han havde før stødt ind i folk, som nægtede, at betale dusøren de selv havde lovet. Han havde erfaret, at man var nød til, at sætte dem på plads med det samme. Ellers fik man ikke så meget som en rød reje.

”Lad gå.” sagde borgmesteren og sled blikket væk fra Kakos' hoved, ”De skal nok få deres betaling. George, vil du finde pengene frem til vores ven her?”

”Nåh, hvordan gik det?” spurgte Gustaves mor, Patricia, da han var kommet ind af døren til Den Giftige Drage, hans mors kro.

”Det gik skam fint nok.” svarede Gustave og smed en pose på disken.

Patricia var ikke Gustaves rigtige mor, men hans adoptivmor. Hans forældre døde kort efter han blev født.

Patricia var buttet dame med et rundt ansigt. Hun havde langt sort hår, der var samlet i en hestehale og hendes øjne var kastanje brune.

”Det var da skønt.” sagde Patricia glad og tog posen og vejede den i hænderne.

”Bare tag dem.” sagde Gustave og tog en pibe frem fra en lomme i sit bælte.

”Jeg har rigelig med penge.”

”Nej, Gustave.” sagde Patricia og lagde posen tilbage på disken. ”Det kan jeg ikke. Det er dine penge og du har fortjent dem.”

”Det ved jeg godt. Jeg sagde det for sjov. Jeg ville bare hører dig sige, at jeg har fortjent dem.” sagde Gustave og tog pengeposen.

”Din slubbert!” sagde Patricia. Gustave smilede frækt og tændte sin pibe.

Den Giftige Drage var, som nævnt, Patricias kro. Den var meget kendt i Syd-England pga. dens drageøl, en meget stærk øl brygget på dragepigge.

Kroen var ikke særlig køn set indefra. Tapetet var gult og var revnet flere steder, gulvet var fedtet og knirkede overalt. Loftet hang flere steder og så ud som om, at det kunne brase sammen når som helst. Det var ikke et sted man ønskede, at rejse til på ferie.

”Nåh” sagde Gustave, slukkede sin pibe og strakte sig, ”Jeg vil gå i seng.”

”Allerede?” Patricia og så på uret bag bardisken. ”Den er jo ikke en gang tolv endnu.”

”Det ved jeg,” sagde Gustave ”men jeg er simpelthen udmattet efter den jagt. Jeg kunne godt trænge til en lur.”

Gustave rejste sig, gik om bag bardisken og forsvandt ind af en dør. Den førte ned til kælderen.

Kælderen var ikke noget særligt. Der var meget mørkt og fugtigt dernede.

Der lå et par kæmpe store tønder nede ved endevæggen, fulde af drageøl. Et stort bord stod midt i rummet, hvor der lå alle mulige ting. Patroner, flasker og papir dominerede det meste af bordet. Over det hang et stort fyrfad fuld af ild, den eneste lyskilde dernede.

”Skønt at være hjemme igen.” sagde Gustave og smed sin frakke på bordet.

Han trak en seng ud fra under bordet og smed sig i den. Han tog sin tryllestav og svang den mod fyrfadet i loftet. Lyset blev dæmpet.

”Sikke en dag” gabte Gustave og trak et tæppe op over sig.

Gustave var under vand. Han kunne trække vejret under vandet. Han så ned af sig selv og opdagede, at hans ben var blevet til en hale. En fiskehale.

En kvinde vinkede til ham. Hun havde også en fiskehale i stedet for ben.

Gustave svømmede hen til hende. Hun omfavnede ham og kyssede ham på

panden. Hun begyndte at synge. Kun toner sang hun, ikke ord. Hendes sang var klar og beroligende, men samtidig hypnotisk og søvndyssende. Gustave følte sig helt tryk i hendes arme.

Kapitel 2.

Gustave vågnede tæt pakket ind i sit tæppe. Han havde haft den drøm før. Faktisk havde han haft den rigtig mange gange før. Lige siden han var en lille dreng havde han altid drømt den samme drøm igen og igen.

”God eftermiddag.” sagde Patricia da Gustave kom op fra kælderen. ”Hvor har du sovet længe. Klokken er halv fire.” Hun satte et krus øl frem til ham på disken, sammen med en tallerken gullasch. ”Jeg tænkte, at du nok var sulten.” Det var Gustave. Han følte sig skrupsulten. Gustave sad altid ved krodysken i nærheden af døren til kælderen. Det var hans hyggeklub.

”Der var en, der spurgte efter dig efter du var gået ned.” sagde Patricia.

”Hvem?” spurgte Gustave med munden fuld af gullasch.

”En ung fyr. Han havde lyst hår, blå øjne og var klædt i en blå uniform.”

”Det siger mig ikke noget.” sagde Gustave og tog en tår af sin øl.

”Åh, også havde han også en tatovering på sin højre hånd.”

Gustave holdt inde med spisningen. ”Tatovering?”

”Ja.” sagde Patricia, ”Men det lignede nu mere et brændemærke, hvis du spørger mig. Det så ikke særlig kønt ud.”

”Lignede denne tatovering en fugl i flugt?” spurgte Gustave.

”Ja. Det gjorde den.” svarede Patricia overrasket, ”Kender du den fyr?”

”Det tror jeg nok. Men det kan ikke være ham.” sagde Gustave og tømte sit ølkrus og tørrede sig om munden.

”Hvorfor ikke det?” spurgte Patricia.

”Fordi han ikke vil komme herud på disse kanter.” svarede Gustave og tog sin pibe frem. ”Han er ikke til det her miljø.”

”Hvorfor spørger du ham ikke selv?” spurgte Patricia og pegede.

Gustave vendte sig om og der stod han. Fyren Patricia havde beskrevet.

”Jason!” udbrød Gustave. Det var Jason Alport, hans gamle ven fra skolen.

”Hej, Gus” sagde Jason smilende.

Gustave stirrede på Jason med åben mund. Han kunne virkelig ikke fatte at Jason stod foran ham.

Jason havde også kaldt Gustave for Gus, som var et gammelt kælenavn Gustave havde i skolen. Det havde han ikke hørt i flere år.

”Hej” sagde Patricia og brød den pinlige tavshed, ”Jeg hedder Patricia, og jeg er Gustaves tante. Vil du ikke sidde ned?”

Jason tog plads ved siden af Gustave.

”Kan jeg byde på noget?” spurgte Patricia.

”Ja. Det kan du godt.” svarede Jason, ”Et krus drageøl, tak.”

”Hvad så med dig, Gustave? Skal du også ha' et krus øl eller nøjes du med at stirre på Jason?”

”Øh” sagde Gustave fortumlet, ”Et krus øl lyder fint.”

De satte sig begge to inde i et hjørne af krostuen et stykke væk fra krodissen.

Gustave var virkelig overrasket over, at se Jason.

Han havde ikke set ham i over ti år og Jason havde ikke forandret sig meget.

Hans hår var stadig lyst, som en kornmark og hans øjne var stadig blå, som himlen. Tøjet var dog anderledes.

Brændemærket han havde på sin højre hånd, var et heksemærke.

Et heksemærke er noget man kun kan få af en heks eller troldkællinger som de

også hedder. Hekse brænder kun mennesker som udgør en kæmpe trussel for

dem og andre magtfulde væsener. Tilgængæld er mærket magisk og kan bruges

til at udfører magi. Jason fik sit mærke da han kun var seks år gammel.

Hekse er nogle modbydelige skabninger. De er kendt for forsage død og

ødelæggelse og de finder det vanvittigt morsomt at forvandle mennesker til dyr, planter eller huse.

”Hvor er det rart at se dig igen, Gus.” sagde Jason. Gustave tog sig i det og skubbede overraskelsen til side.

”Jeg syntes også det er rart at se dig igen, Jason.”

”Hvor længe siden er det vi sidst så hinanden? Otte år? Ni år?” spurgte Jason

”Ti år” svarede Gustave, ”Det er ti år siden.”

”Tænk at det er så længe siden.” sagde Jason, ”Det føles som om det var i går vi sidst så hinanden.”

”Sådan har jeg det også.” sagde Gustave. Han havde ikke tænkt så meget på

Jason. Han havde været optaget af at være vampyrjæger og få sit liv i gang.

Gustave havde på fornemmelsen af, at Jason heller ikke havde tænkt på ham

heller. Men sådan er det jo, når man møder hinanden igen efter flere års

adskillelse. Tankerne går til andre ting og personer. Man glemmer.

”Hvad laver du med dit liv?” spurgte Jason.

”Jeg er vampyrjæger.” sagde Gustave ligeud.

”Virkelig?” spurgte Jason forbavset, ”Det var da et ... interessant arbejde.”

”Hvad går du så og laver?”

”Mig?” spurgte Jason, ”Jeg er blevet lærer på Nottwall Akademiet. Jeg

underviser i Elementmagi. Jeg er specialiseret i elementet luft.”

”Sjovt at du skulle vælge det arbejde.” sagde Gustave og tog en ordentlig slurk af sin øl.

”Hvorfor det?” spurgte Jason undrende.

”Jeg kan huske du sagde, at du ville være heksejæger.”

Sådan blev de ved. Det ene spørgsmål efter det andet. Det var som om alle de år

de havde været adskilt smeltede bort, jo mere de talte sammen. De huskede alle

de ferier som de havde tilbragt sammen da skolen var lukket.

”Jason, hvad laver du egentlig herude, hvor kragerne vender?” spurgte Gustave.

”Det ved jeg ikke.” svarede Jason, ”Jeg var herude sammen med en lærer fra skolen også hørte jeg, at du boede her i Den Giftige Drage, også tænkte jeg, at jeg ville kigge ind.”

”Meget betænksomt.” sagde Gustave.

Døren blev åbnet og en mand trådte ind. Gustave kiggede hen på manden og han kunne hurtigt konstatere at manden var udlænding.

Han var klædt i guld snabelsko, hvide haremsbukser og trøje samt en rød turban. Han havde et smalt ansigt med et busket overskæg.

Manden gik op til disken. Han så ud som om han havde løbet.

”Jeg ... Søger ... Gustave Hunter.” sagde han forpustet til Patricia.

Patricia så på manden. Det var tydeligvis første gang at hun havde set en mand af denne type. Hun stoppede et øjeblik med at ordne krus og tallerkner for at se på manden, men tog sig så i det.

”Hvem spørger?” spurgte hun og fortsatte sit arbejde. Patricia havde lært af Gustave, at hun aldrig måtte henvise mulige kunder direkte til ham. Han havde oplevet lidt for mange gange, at nogen kun var ude på at slås med ham. Det var typisk vampyrer, der var ude på det.

”Jeg ... bærer besked ... fra sultanen ... af Qamar.” sagde han og fremdrog en rulle pergament fra sin taske og lagde den på disken. Patricia tog rullen, foldede den ud og læste.

”Gustave.” sagde Patricia og foldede rullen sammen, ”Du har en kunde.”

Hun gik hen og lagde rullen foran ham. Gustave så et øjeblik på den som om den var giftig, men tog den og foldede den ud og læste. Jason kastede et blik og teksten og udbrød, ”Det er jo det rene volapyk.”

”Det er arabisk.” sagde Gustave uden at se op.

”Og det kan du læse?” spurgte Jason. Han tvivlede dog på det.

”Ja, jeg kan.” svarede Gustave, ”Og det kan Patricia også.”

”Hvad står der så?” spurgte Jason.

”Tja, sultanen ønsker at hyrer mig til et arbejde i hans by, Qamar.” svarede Gustave. ”Hans søn, Seraphim er blevet bortført og han er sikker på, at noget overnaturligt har været skyld i det. Han er villig til at betale mig et hundrede tusind guldmønter, hvis jeg kan finde hans søn og bringe ham sikkert tilbage til paladset. Hvis ikke hans søn bliver fundet inden ti dage, vil der udbryde krig mellem den arabiske by Qamar og den egyptiske by Khepesh. Der er tale om en alliance mellem de to byer gennem ægteskabet mellem Seraphim og Nefertiti, den egyptiske prinsesse.”

Gustave rullede rullen sammen og rejste sig. Han gik hen til manden.

”Hvad hedder du?” spurgte Gustave manden.

”Sahib” svarede manden. Gustave nikkede.

”Udmærket, Sahib. Vil du ikke tage plads her?” sagde Gustave gjorde en gestus

mod stolen ved siden af Jason, ”Og fortæl mig lidt mere om jeres prins forsvinden.”

Manden, der hed Sahib, tog plads og begyndte at fortælle historien om prins Seraphims bortførelse. Gustave afbrød ikke Sahib på noget tidspunkt i hans fortælling og han stillede først spørgsmål, da Sahib var færdig. Det var også noget han havde lært af sit arbejde: at lytte til alt hvad kunderne kunne fortælle.

”Hvorfor ønsker sultanen at hyrer mig til dette arbejde?” spurgte Gustave. Han kunne ikke rigtig forstå, hvorfor nogen på anden del af jorden ville ønske at hyrer ham til dette arbejde.

”Du blev anbefalet af en embedsmænd fra sultanens hof.” svarede Sahib, ”Du reddede ham fra en blodtørstig vampyr, da han var på rejse gennem Sydfrankrig.”

”Javel, ja.”

Gustave sad lidt og tyggede på de oplysninger han havde fået. Hele balladen med prins Seraphims bortførelse og alliancen, der var i fare for gå itu, lød egentligt som et meget spændende arbejde. Også prisen for at finde prinsen og fører ham tilbage lød virkelig fristende syntes Gustave. Ethundredetusind guldmønter. Det var en pris.

”Jeg tager jobbet.” sagde Gustave efter noget tids tænkning.

”Virkelig?!” udbrød Sahib. Han smilede af lettelse. ”Fantastisk. Hvornår kan du begynde?”

”Jeg kan begynde allerede i morgen.”

”Godt.” sagde Sahib og rejste sig, ”Mit skib sejler tilbage til Qamar i morgen ved dagry. Du kan møde mig nede ved havnen i byen Plymouth.”

”Plymouth. Så er det en aftale” sagde Gustave. De gav hinanden hånden og Sahib forsvandt ud af døren.

Plymouth lå ikke så langt fra Den Giftige Drage og det ville kun tage ti til femten minutter at gå dertil.

”Nå.” sagde Jason og rejste sig, ”Jeg må vist hellere til at komme videre. Jeg har noget at ordne i Bristol. Vi ses Gustave.”

”Tag med mig.” sagde Gustave pludseligt uden at tænke sig om.

”Hvad?” spurgte Jason.

”Tag med mig.” sagde Gustave igen. ”Rejs med mig til Qamar. Hjælp mig med at finde sultanens søn.”

Jason stod lidt og tænkte over det. ”Jeg ved ikke rigtig, Gus. Jeg har jo et arbejde at passe.”

”Det ved jeg godt, Jason. Men du kan jo sende en besked til akademiet at du skal ud og rejse sammen med en gammel ven og jeg kunne godt bruge en hjælpende hånd på min rejse.” sagde Gustave. Han ville virkelig gerne have

Jason med sig på sin rejse. Gustave kunne ikke forestille sig noget bedre end at have sin gamle ven med på sin sandsynligvis lange og ensomme rejse til byen Qamar.

”Og desuden” tilføjede han, ”kunne vi forny vores venskab og have det som dengang vi gik i på Akademiet. Hvad siger du?”

”Okay.” smilede Jason, ”Jeg kunne vel godt tage med dig. Jeg giver besked til akademiet.”

Jason overnattede på Den Giftige Drage. Gustave havde insisteret på at Jason sov nede i kælderen sammen med ham.

Gustave fremtryllede en seng til Jason nede i kælderen og sørgede for at give besked til Patricia om at vække dem før daggry.

”Hyggeligt sted du har.” sagde Jason da han så hvor han og Gustave skulle sove. ”Bor du virkelig hernede?”

”Ja, det gør jeg. Her har jeg boet lige siden vi gik på Nottwall Akademiet. Det er ikke meget, men det er nok til mig.”

”Ja, du har aldrig behøvet så meget. Det kan jeg godt huske.”

De snakkede ikke mere den dag. De gik i seng.

Kapitel 3.

”Gustave? Gustave, Du skal op.” Patricia ruskede blidt Gustave. ”Gustave, det er snart dag gry. Hvis du ikke skynder dig, når du ikke skibet til Qamar.”

”Jeg ved det.” sagde Gustave søvndrukkent. Han var ikke vant til at blive vækket tidligt om morgenen. Gustave kunne bedst lide at sove til klokken den var elleve om formiddagen.

”Godt du er vågen. Morgenmaden er klar, når du er det.” Patricia gik.

Gustave tog sin tryllestav og svang mod fyrfadet i loftet og der blev lyst. Han stod op og tog sin røde frakke på. Bagefter gav han sig til at pakke en taske med nødvendige ting. Ekstra patroner til sin revolver, et par rene bukser og sokker samt nogle andre ting. Han stillede tasken på bordet og gik hen til Jasons seng.

”Jason, du skal op.” Han gav Jason et blidt skub. Han vågnede ikke, men vendte sig bare om på siden. ”Kom nu, Jason.” Gustave gav ham et lidt hårdere skub. Jason vågnede slet ikke. Gustave kom i tanke om dengang de begge gik på Nottwall. Der var Jason heller ikke til at drive ud af sengen og man måtte virkelig prøve at få ham vækket.

”Godt, du har selv bedt om det.” sagde Gustave tog sin tryllestav og svang den mod Jason. En lille regnsky dukkede op over Jasons seng. Det begyndte langsomt at dryppe med vand ned i hovedet på Jason, men tog så til i styrke. Jason vågnede med et spjæt. ”Helt ærligt, Gus.” sagde han træt og trak dynen op over hovedet.

”Og hjertelig godmorgen til dig også.” sagde Gustave, ”Det holder ikke op med at regne på dig, før du står op. Ligesom dengang vi gik i skole. Jeg er oppe ovenpå og spiser morgenmad.”

Gustave gik op og lod Jason være. Han kunne godt selv klare at fjerne den lille regnsky.

Den Giftige Drage var næsten tom den morgen. Der sad et par andre mennesker og spiste morgenmad ved bordene, men ellers var der ikke nogen.

”Godmorgen, Patricia.” sagde Gustave og gabte. Han satte sig ved sin sædvanlige plads. Han så på uret bag disken. Den var fem minutter i fem.

”Godmorgen.” sagde hun og stillede en tallerken med ristet brød frem til ham. Jason kom op fra kælderens og satte sig ved siden af Gustave. Patricia gav Jason det samme som Gustave. De spiste begge i stilhed.

”Hvor længe vil turen tage?” spurgte Patricia.

”Har ingen anelse,” svarede Gustave ”men jeg vil skyde på at det måske tager en fem til seks dages tid.”

”Okay. Hvis du mangler noget, så sender du bare besked.”

”Det skal jeg nok, men jeg tror at jeg har det med jeg skal bruge.” sagde Gustave og klappede sin taske

”Hvad med dig Jason? Har du det du skal bruge?” spurgte Patricia.

”Ja” nøjedes Jason med at sige.

Det var stadig mørkt da Gustave og Jason gik udenfor. Himlen var fuld af stjerner og månen hang bleg og lysende som en stor hvid kugle. Mod øst kunne man fornemme at solen var på vej op.

”Hvor er det koldt.” var det første Jason sagde, da de begyndte at gå.

”Ja, det er skønt, ikke også?” sagde Gustave og tog en ordentlig mundfuld af den friske morgenluft. Gustave elskede frisk luft. Han kunne ikke få nok af det.

”Vi ses!” råbte Patricia efter dem, da de var nået et stykke ned af vejen.

De vendte sig og vinkede til hende.

”Tror du at hun kan klare sig helt alene?” spurgte Jason

”Patricia? Ja, hun kan sagtens klare sig selv.” sagde Gustave bestemt, ”Hun er stærk som en drage. Der er ikke noget, der kan få hende ned med nakken.”

Mens de gik begyndte det langsomt at blive mere og mere lyst. Himlen var ikke længere mørk, men havde antaget en dybrød farve.

”Hvor langt er der endnu?” spurgte Jason, da de havde gået et stykke tid.

Gustave trak på skuldrene. ”Jeg ved det ikke, Jason. Måske om et par minutter. Plymouth ligger ikke så langt fra Den Giftige Drage.”

”Hvorfor skulle det lige være ved dag gry?” sagde Jason træt, ”Kunne det ikke have været om formiddagen i stedet for?” Gustave lo.

”Hvad er det der er så morsomt?”

”Dig.” sagde Gustave ”Du har ikke forandret dig spor, Jason. Du er stadig den samme.”

”På hvilken måde?”

”Ja, du kan stadigvæk ikke fordrage at stå tidligt op. Men det kan jeg sådan set heller ikke.” Jason smilede.

”Der har vi Plymouth.” sagde Gustave da de var nået op over en bakke.

Plymouth bredte sig ud til højre og venstre. Solen tittede op over horisonten og kastede sine røde og orange stråler hen over byen.

Gustave og Jason stod et øjeblik og betragtede det smukke syn.

”Nåh” sagde Gustave og rømmede sig, ”Vi kan ikke stå her hele dagen. Lad os komme ned til havnen.”

Havnen var lille. Den bestod ikke af ret meget. Faktisk var den kun en lang mole med adskillige kajer. Der lå et par robåde fortøjret samt et stort skib.

Skibet havde et mørkebrunt skrog og hvide sejl. Den var lidt af et særsyn.

”Hvad er det for et skib?” spurgte Jason og pegede.

”Det er en *baghlah*.” sagde Gustave, ”Det er et arabisk skib.”

”God morgen.” lød en stemme bag dem. De vendte sig og så at det var Sahib fra dagen før. ”Godt at de kom.”

Sahib kom hen og gav Gustave hånden. Han så et øjeblik på Jason.

”Hvem er det?” spurgte Sahib.

”Dette er Jason Alport, min ven og rejsekammerat.” præsenterede Gustave.

”Fornøjelse at møde dem.” sagde Sahib og gav også Jason hånden.

Gustave og Jason gik ombord på skibet sammen med Sahib.

Sahib råbte et eller andet på arabisk ned gennem en lem på dækket. Op fra lemmen kom der ti mænd, alle klædt i hvide haremsbukser og vest i forskellige farver. De gik straks i gang med at sætte de trekantede sejl og få hejst anker. Snart var skibet nået ud af havnen og ud på det store blå hav.

Solen stod højt på himlen og havet var roligt. Bølgerne slog ind mod skibets skrog og skumsprøjten faldt som støvregn på dækket.

Gustave stod ved rælingen og så ud mod horisonten. Han elskede at sejle. Der var ikke noget bedre for ham. Den friske luft, lyden af bølgernes brusen, vinden i ansigtet, alt det elskede Gustave mere en noget andet. Han følte at han hørte til ude på havet. Sådan havde han altid haft det.

”Ser du noget spændende?” spurgte Jason og sluttede sig til Gustave ved rælingen. Gustave trak på skuldrene.

”Jeg kan huske fra dengang vi gik på Nottwall, at du altid stod ved rælingen på Havheksen og gloede ud mod horisonten. Du var nærmest i trance eller sådan noget.” Havheksen var det skib man sejlede med ud til Nottwall Akademiet. Nottwall lå ude på en ø syd for Irland. Øen lå skjult for almindelige mennesker og det var kun troldmænd, som kunne finde øen.

”Tja.” sukkede Gustave ”Jeg ku' ikke la' vær'. Havet er så smukt. Selvom det kunne er et tæppe af vand.”

”Jeg er enig.” sagde Jason ”Havet er smukt, men jeg syntes bare det er lidt underligt at du kigger på havet som om det var ... Ja ... Dit hjem.”

”Mit hjem?” spurgte Gustave og smilede. Det var en lidt fjollet ting at sige.

”Ja, som om du har boet på eller i havet før.”

”Tja, det er da muligt. Måske har jeg været fisker eller havfrue i et tidligere liv.” sagde Gustave ”Hvem ved?”

”Ja, det kan godt være. Du tilbragte også meget tid på øens strand. Det var ikke kun når vi var ombord på Havheksen.”

”Jeg foretrak at være på stranden alene, når vi havde frikvarter.” sagde Gustave og tog sin pibe frem. ”Så slap jeg for at være sammen med de andre fra klassen.”

Gustave ville ikke sige mere om det. Han brød sig ikke om når andre mennesker stillede for mange spørgsmål om ham eller om hans særheder. Det var som om folk kun ville gøre nar af ham.

Jason kunne fornemme at han havde ramt et ømt punkt. Han talte ikke mere om

det. Han vidste godt, hvad der ville ske, hvis han blev ved med at spørge. Den sidste person der havde gjort det, var endt oppe på skolens tag, bundet til flagstangen med hovedet nedad.

”Nåh, men.” sagde Jason og skiftede emne, ”Hvad tror du, der kan ha' bortført sultanens søn?”

Gustave tænkte lidt mens han røg. ”Jeg ved det ikke. Måske er der en eller flere, der ønsker at alliancen mellem Qamar og Khepesh ikke skal oprettes. Måske er der en eller flere, der ønsker at der skal udbryde krig mellem de to byer.”

De snakkede begge længe om hvem eller hvad der kunne ha' bortført prinsen, men begge deres teorier lød meget usandsynlige.

Skibet var nået igennem Gibraltarstrædet og vejret var stadig perfekt.

Gustave og Jason havde brugt det meste af tiden med at tale sammen og spille skak. Det plejede de at spille sammen da de gik på Nottwall. Gustave havde taget spillet med for sjovs skyld.

Jason var en dygtig spiller og vandt stort set hver gang, til Gustaves store irritation. Gustave elskede at spille skak. Det var hans yndlings spil. Han havde fået meget af tiden på Nottwall til at gå med at spille skak sammen med Jason. Det var en af de ting de havde tilfældes.

”Skakmat” Jason havde vundet endnu engang.

”Pokkers også!” udbrød Gustave irriteret.

”Igen?” spurgte Jason. Gustave nikkede.

BRAAAG. Skibet stoppede. Det var sejlet over et eller andet som lå nede under vandet og sad nu fast. Det var rykket så hårdt i skibet at Gustaves skakspil faldt ned på dækket.

”Hvad sker der?!” udbrød Gustave og lænede sig ud over rællingen. Han kiggede ned i vandet. Der var ikke noget at se, men det var tydeligt at der foregik et eller andet nede under vandet. Det skummede og boblede som at vandet var i kog.

”Vi er stødt på grund!” råbte Sahib til besætningen på arabisk ”Prøv at dreje skarpt mod bagbord og derefter mod styrbord.” Det sidste blev råbt til styrmanden. Styrmanden prøvede først mod bagbord også mod styrbord, men det hjalp ikke. Skibet sad urokkeligt fast.

Gustave gik rundt langs rællingen og kiggede ned i vandet. Da han nåede til agterstavnen så han noget der fik det til at løbe koldt ned af ryggen på ham. En hale var lige dukket op fra vandet. Den var slimet, skællet og fuld af pigge. Halen havde en mørk skinnende farve, om den var mørkegrøn eller mørkeblå var ikke til at sige. Den var kæmpe stor og Gustave turde slet ikke tænke på, hvad der var i den anden ende. Men han behøvede slet ikke at tænke. Svaret dukkede op ved styrbord side af skibet.

Alle på skibet var lammet af chok, selv Gustave. En kæmpe stor drage havde rejst sig fra vandet. Ligesom dens hale var dets hoved, hals og krop slimet og skællet. Den havde samme farve som dens hale og den havde hverken arme eller ben. Den stirrede på besætningen med sine grimme græsgrønne øjne. Den brølede. Panikken bredte sig hurtigere end en steppebrand blandt besætningen. Nogen løb nedunder dækket, andre hoppede overbord. Nogle få blev tilbage for at bekæmpe dragen.

Dragen snoede sit hoved ned på dækket og begyndte at angribe besætningen. Gustave tog sig sammen og trak sin tryllestav op fra sit bælte. Han kastede den ene fortryllelse efter den anden mod dragen, men det havde ikke den ringeste effekt. Dragens skæl var for hårde. Det eneste Gustave havde opnået var at gøre den rasende. Den snoede sit hoved hen mod ham og skulle lige til at æde ham, da den blev ramt hårdt på siden af et vindstød.

Jason havde kastet en besværgelse der ramt dragen så hårdt, at den blev slået omkuld. Heksemærket på Jasons hånd lyste hvidt.

”Kom så, Gustave!” råbte Jason og undgik med nød og næppe den kaskade af ild dragen sendte mod ham. Han kastede forskellige luftbesværgelser mod dragen. Ligesom den første ramte de dragen hårdt nok til at slå den omkuld, men de skadede den ikke. Dragen blev bare mere og mere rasende jo flere gange Jason ramte den med luftmagi og jo flere gange Gustave ramte den med ildmagi.

Dragen brølede af raseri og bed en af masterne midt over. Træsplinterne faldt ned på dækket som regn. Den kylede masten ud i vandet og hamrede så sit hoved så hårdt ned i dækket at skibet knækkede midt over. Begge halvdele begyndte at synke langsomt ned i vandet.

Alle de resterende mænd faldt ned i vandet også Gustave. Jason var den eneste der ikke faldt i vandet. Gustave blev slået bevidstløs og sank ned på bunden af havet.

Gustave kom til sig selv med følelsen af at ligge på sand. Han satte sig op og tog sig til hovedet. Da han faldt i vandet blev han ramt af noget hårdt i hovedet. Måske var det den knækkede mast eller også var det rælingen på skibet.

Gustave så sig omkring og fik noget af et chok. Han lå ikke på en strand som han havde troet, men nede på bunden af havet. Sandbunden var fuld af bølgede striber og var perlehvid. En lille flok fisk svømmede ikke så langt fra ham og der var vandplanter her og der. Der var ikke så langt op til overfladen og det var stadigvæk lyst. En krabbe kravlede sidelæns hen over bunden ved siden af ham.

Gustave tog en dyb indånding. Det var ligesom at tage en mundfuld luft oppe på land. Han kunne trække vejret under vandet. Han så ned af sig selv. Han

havde stadigvæk sine to ben. Gustave og rejste sig op og så op mod overfladen. Himlen oppe over vandet var blå med spredte skyer. Det var lidt utydeligt da vandet forvrængede billedet med sin bølgende overflade. Gustave begyndte at svømme op mod overfladen. Svømmetag efter svømmetag tog han indtil han brød gennem overfladen og kunne mærke den friske havluft mod sit ansigt. Han så sig omkring efter skibet. Men inden han overhovedet havde vendt sig om greb noget fat i hans frakke og trak ham op af vandet.

Gustave faldt ned på dækket af et skib. Han så op og der stod Jason og smilede ned til ham sammen med Sahib. Besætningen jubede over fundet af Gustave. ”Hvad skete der?” spurgte Gustave og rejste sig op. Han kunne ikke forstå hvordan skibet stadig var indtakt. Det blev jo smadret af dragen.

”Jo, ser du” forklarede Jason, ”da du faldt ned i vandet, forsvandt dragen. Jeg fik samlet skibet igen, ved hjælp af magi, og så begyndte jeg at samle besætningen op af vandet. Desværre fik jeg kun samlet fjorten mand op. Resten blev ædt af dragen. Bagefter begyndte vi at lede efter dig.”

”Okay” sagde Gustave og tog imod det tæppe en fra besætningen rakte til ham. Han svøbte sig ind i tæppet og satte sig på sammen med Jason oppe ved forstavn. Han ville ikke fortælle om, hvad der var sket nedenunder vandet. Det var noget han helst ville holde for sig selv.

Resten af turen til Qamar forløb uden problemer. Dragen havde givet alle om bord et kæmpe chok, men de fleste var kommet sig over det. Alle var i glimrende humør og det var som om at dragen slet ikke havde angrebet dem. Gustave kunne ikke glemme at han kunne trække vejret under vandet uden brug af magi. Han kunne ikke tænke på andet resten af turen.

Hvordan kunne det lade sig gøre? Gustave kendte flere former for magi, som kunne gøre at man kunne trække vejret under vandet.

En havfrues kys, var det allerførste han kunne komme i tanke om. Hvis man blev kysset af en havfrue ville man altid kunne trække vejret under vandet. Gustave tænkte på den drøm han havde haft. Den hvor han blev kysset af en havfrue. Nej, det kunne ikke være det. Det var jo kun en drøm. Desuden havde han selv en hale i stedet for ben i drømmen.

Gustave havde heller aldrig set en havfrue i virkeligheden. Han havde kun set billeder af dem i bøger, da han gik i skole. Havfruer og havmænd var nogle af de mest sjældne væsener, der fandtes i hele verdenen. Udover deres kys havde de også deres egen magi, vandmagi hed det.

Der fandtes også adskillige forhekselser og forbandelser som kunne få en til at trække vejret under vandet. Der var ingen af dem Gustave kunne komme i tanke om som kunne have hjulpet ham da han lå nede på bunden af havet.

Gustave tænkte og tænkte. Han udelukkede den ene forbandelse efter den

anden. Men han kunne ikke have kastet nogen af dem selv da han blev slået bevidstløs.

En mand råbte pludselig noget oppe fra en af masterne.

”Endelig er vi der” udbrød Sahib glad.

Gustave løb op til forstavnen og kiggede. Ganske rigtigt kunne man se land et par kilometer fra skibet.

Havnen var stor. Der lå ikke særlig mange både fortøjret der, men det var tydeligt at der kunne være tolv både på størrelse med den Sahibs skib.

På begge sider af havnen strakte der sig strande mod højre og venstre.

Strandene var nogen steder dækket af fiskernet, som fiskerne gik og reparerede.

”Hvad laver de mænd der?” spurgte Jason og pegede på en gruppe mænd der stod på en bro over vandet. De stod og hældte et eller andet ud i vandet.

”De fjerner sten fra strandene.” sagde Sahib, ”Fiskerne har haft problemer med at reparerer deres net på grund af skarpe sten på strandene.”

Gustave stod betragtede mændene sammen med Jason. Der stod tre mænd oppe på broen med hver deres kasse af siv i hænderne og hældte sten ud i havnen.

Der stod yderligere fire til seks kasser mere bag ved dem.

Pludselig var der noget der fangede Gustaves blik. Det var sikkert noget han bildte sig ind, men han kunne have svoret på, at han så et gyldent glimt fra den strøm af sten, der blev tømt ud af en af kasserne. Men det var sikkert bare træthed. De havde jo brugt en hel dag på at sejler rigtig mange sømil.

”Hvordan komme vi til Qamar?” spurgte Gustave Sahib da de var kommet i land.

”Vi rider på dromedarer.” svarede Sahib ”Qamar ligger et par timer væk herfra.”

”Åh, nej.” sagde Jason. Han brød sig ikke om at ride på dyr. Faktisk ville Jason hellere flyve på et tæppe eller rejse i luftballon.

”Ah, kom nu, Jason” sagde Gustave opmuntrende, ”Det er ikke så slemt at ride på dromedarer. De er lidt ligesom heste.”

Sahib førte dem gennem havnen, hen til en stald med dromedarer og heste. Han tog tre dromedarer og trak dem udenfor stalden. De var allerede sadlet op.

Sahib fik dem ned og ligge og viste så Gustave og Jason hvordan man satte sig op og hvordan man fik dem til at ride. Gustave var meget lærenem og fik hurtigt styr på hvordan man gjorde det ene og det andet.

Jason derimod var ikke så lærenem. Det var tydeligt at han aldrig nogensinde havde reddet på en dromedar før. Allerede ved første forsøg faldt han af dyret, da det rejste sig op.

”Øh, Jason” sagde Gustave og måtte kæmpe imod fristelsen til ikke at grine,

”Du skal huske at holde fast i styretøjet, når den rejser sig op.”

Jason sendte Gustave et ondt blik, men ved andet forsøg lykkedes det ham ikke at falde af.

”Sahib, du viser vej.” sagde Gustave. Sahib trak i styretøjet og af sted red han ud mod ørkenen. Gustave og Jason fulgte hurtigt trop og snart lå den kølige havn langt bag dem.